

Sygn. akt XIV K 885/16

Dnia 7 grudnia 2017r.

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego Sąd Rejonowy ustalił w sprawie następujący stan faktyczny:

W dniu 10 listopada 2016 r. K. J. udała się do sklepu (...), na ul. (...) w W.. Podczas robienia zakupów, przekleiła kody kreskowe na czterech skrzynkach plastikowych; zerwała kody z tańszych skrzynek o cenie 9,99 zł. za sztukę i nakleiła je na skrzynki o rzeczywistej cenie 37,99 zł. za sztukę. Z ww. skrzynkami z przeklejonymi kodami, udała się do kas, celem zapłaty za zakupy.

Powyższą okoliczność zaobserwował na kamerze monitoringu pracownik ochrony sklepu (...), który zauważył kobietę, która zrywała kody kreskowe (metki) z jednego rodzaju plastikowych skrzynek (...) 321, a następnie przyklejała je na skrzynki innego rodzaju o poj. 45 l., po czym kobieta udała się do kasy.

Po przekroczeniu linii kas K. J. została przez pracownika ochrony, zaprowadzona do pokoju ochrony, gdzie wezwano na miejsce funkcjonariuszy Policji.

Przybyli na miejsce funkcjonariusze, zatrzymali oskarżoną i przewieźli ją do KP W. U. celem dokonania dalszych czynności. Zatrzymana została osadzona w (...) na ul. (...) w W..

W międzyczasie oskarżona otrzymała zakupione przez nią cztery skrzynki o rzeczywistej wartości po 9,99 zł. za sztukę, natomiast skrzynki o wartości 37,99 zł za sztukę zostały jej odebrane i zabezpieczone.

Łączna wartość 4 skrzynek, na których oskarżona przekleiła kody wynosi 112 zł.

Składając wyjaśnienia w postępowaniu przygotowawczym, oskarżona przyznała się do zarzucanego jej czynu oraz na podstawie art. 335 k.p.k. złożyła wniosek o skazanie bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzenie kary ograniczenia wolności w wymiarze 1 miesiąca z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym oraz obowiązek pokrycia kosztów postępowania.

K. J. ma 52 lata, wykształcenie średnie, z zawodu tłumacz - obecnie nie pracuje. Ma 3 dzieci w wieku 18, 22 oraz 25 lat. Jest na utrzymaniu męża, pomaga im syn. Dotychczas nieleczona w PZP i (...), ani neurologicznie. Oskarżona nie była dotychczas karana.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: protokołu przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie i przesłuchania w charakterze świadka osoby zawiadamiającej (k. 10-11), paragonu k. 15, zeznań świadka M. W. (k. 31), zeznań świadka M. D. (k. 17), wyjaśnień K. J. i jej wniosku (k. 24-26, 85-87), protokołu zatrzymania osoby (k. 2), protokołu przeszukania osoby (k. 5-6), protokołu zatrzymania rzeczy (k. 7-9), karty karnej (k. 21 b, 80), protokołu oględzin rzeczy płyty CD (k. 29-30), płyty CD (k. 16), dokumentacji z k. 54-55.

W toku postępowania przygotowawczego oskarżona K. J. przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu oraz złożyła wyjaśnienia w sprawie. Wyjaśniła, że przekleiła kody kreskowe z tańszych skrzynek na droższe, które później zakupiła za kwotę 9,99 zł za sztukę. Wyjaśniła, że początkowo nie planowała popełnienia przestępstwa oszustwa poprzez przeklejenie kodów kreskowych. Przyznała, że uczyniła to, aby zapłacić mniej na plastikowe skrzynki, które odpowiadały jej wymaganiom. Po zapłaceniu za całe zrobione wówczas przez siebie zakupy - ok. 450 zł., została zatrzymana przy wyjściu ze sklepu przez pracownika ochrony i zaprowadzono ją na zaplecze. Następnie przewieziono ją do KP W. U.. Zapłacone zakupy zabrała ze sobą, otrzymała skrzynki (mniejsze, tańsze, za które faktycznie zapłaciła), a skrzynki większe, droższe zostały jej odebrane. Oskarżona wyraziła skruchę oraz podała, że nie potrafi wskazać powodu swojego postępowania, zapewniając, że takiego czynu więcej się nie dopuści. Ponadto złożyła

wiosek o skazanie bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzenie kary ograniczenia wolności w wymiarze 1 miesiąca z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym oraz obowiązek pokrycia kosztów postępowania.

Na rozprawie w dniu 16 listopada 2017 roku oskarżona ponownie przyznała się do zarzucanego jej czynu z art. 286 § 3 k.k., potwierdziła zeznania złożone na etapie postępowania przygotowawczego oraz powtórzyła argumenty wskazane w swoim piśmie z k. 52 niniejszych akt, tj. że ubiega się o pracę, w której wymagane jest zaświadczenie o niekaralności, ponownie wyraziła skruchę, podniosła, że udziela się społecznie w ramach wolontariatu w wielu organizacjach, działa na rzecz lokalnej społeczności, organizuje różne wydarzenia, a noc spędzona w areszcie była dla niej traumatycznym przeżyciem.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonej wespół z pozostałymi dowodami ujawnionymi na rozprawie Sąd ocenił w oparciu o reguły art. 7 k.p.k., zgodnie z którymi Sąd ocenia dowody swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, jak i wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego.

Okoliczności zdarzenia będącego przedmiotem tego postępowania nie budzą jakichkolwiek wątpliwości Sądu, z uwagi na jednoznaczny i spójny w tym przedmiocie materiał dowodowy.

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonej K. J., są całkowicie wiarygodne. Opisała ona w nich okoliczności popełnienia przestępstwa oraz okoliczności zatrzymania jej osoby i dalszych czynności z nią wykonywanych. Wyjaśnienia oskarżonej w pełni korelują z pozostałym zgromadzonym w niniejszej sprawie materiałem dowodowym w postaci: zeznań świadka I. Z. (k. 10-15), zeznań świadka M. W. (k. 31), zeznań świadka M. D. (k. 17) oraz protokołu zatrzymania osoby (k. 2), protokołu przeszukania osoby (k. 5-6) i protokołu oględzin rzeczy (k. 29-30). Poza tym nie kwestionowali ich również inni uczestnicy postępowania, a żaden zgromadzony w toku tego postępowania dowód nie dawał podstaw do uznania, że oskarżona w tym zakresie kłamała.

Za w pełni wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka I. Z. (k. 10-15), zeznania świadka M. W. (k. 31) oraz zeznania świadka M. D. (k. 17).

Zeznania wymienionych świadków były rzeczowe, logiczne, konsekwentne oraz charakteryzowały się dość dużym stopniem szczegółowości.

Zarówno świadek I. Z. jak i M. W. – pracownicy sklepu (...), szczegółowo opisali przebieg całego zdarzenia, każdy z nich zrelacjonował te elementy zdarzenia, których był bezpośrednim uczestnikiem.

I. Z. zeznał, że zaobserwował całe zdarzenie z udziałem oskarżonej na kamerze monitoringu i widział tam, jak oskarżona przekleja kody kreskowe z tańszych skrzynek na skrzynki droższe. Opisał również, jak przebiegały dalsze czynności z udziałem oskarżonej po jej zatrzymaniu za linią kas, do przyjazdu policji, które z kolei wykonywał M. W. – pracownik ochrony. M. W. także opisał przebieg tych czynności, które on osobiście wykonywał z udziałem oskarżonej do momentu przyjazdu policji. Jego zeznania w tym zakresie są spójne z zeznaniami świadka I. Z., jak i wyjaśnieniami oskarżonej.

Zeznania ww. świadków sąd ocenił zatem jako wiarygodne, są one bowiem spójne i logiczne, tworzą całość z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym.

Również jako wiarygodne Sąd ocenił zeznania funkcjonariusza policji M. D. – który opisał w sposób szczegółowy przebieg interwencji podjętej przez niego wobec oskarżonej w dniu zdarzenia. Świadek zeznał na okoliczność czynności, w których faktycznie uczestniczył, a jego relacja w pełni korelowała z zeznaniami pozostałych świadków, jak i wyjaśnieniami oskarżonej.

Należy też wskazać, że zeznania wszystkich wymienionych powyżej świadków korespondowały także z dowodami dokumentarnymi w postaci protokołu zatrzymania osoby (k. 2), protokołu przeszukania osoby (k. 5-6), protokołu zatrzymania rzeczy (k. 7-9) oraz protokołu oględzin rzeczy (k. 29-30). Ale przede wszystkim ich zeznania są zbieżne z zabezpieczonym w sprawie i niekwestionowanym w żaden sposób przez strony, zapisem monitoringu, na którym zostało utrwalone zachowanie oskarżonej w sklepie (...), stanowiące przedmiot tego postępowania.

Na marginesie należy jedynie wspomnieć, że ww. osoby są dla oskarżonej osobami obcymi, a w sprawie nie ujawniły się żadne powody, dla których mieliby ją bezpodstawnie obciążać. Porównanie relacji świadków nie ujawniało jakichkolwiek rozbieżności w ich treści.

Pozostałe dowody w postaci protokołu zatrzymania osoby (k. 2), protokołu przeszukania osoby (k. 5-6), protokołu zatrzymania rzeczy (k. 7-9), karty karnej (k. 21 b), protokołu oględzin rzeczy płyty CD (k. 29-30), płyty CD (k. 16), paragonu (k. 15) oraz dokumentacji przedłożonej przez oskarżoną, (k. 26, 35, 52-55) Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Dowody te stanowiły potwierdzenie i pewnego rodzaju zobrazowanie sytuacji opisywanej przez oskarżoną i świadków. Jeśli zaś chodzi o dane o karalności to były one cennym źródłem informacji potrzebnych do ustalenia danych dotyczących osoby oskarżonej. Znane i udokumentowane było źródło powołanych dokumentów, pochodzących w większości od organów państwowych, bądź osób uprawnionych do ich wytworzenia. Zostały one sporządzone zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami prawa. Nadto żaden z uczestników postępowania nie zgłaszał zastrzeżeń, co do prawdziwości lub rzetelności tych dowodów. W konsekwencji, dowody te stanowiły w zasadzie dowód tego, co zostało w nich stwierdzone. Jednocześnie w przedmiotowej sprawie nie ujawniły się inne żadne powody, które nakazywałyby uznać, że sporządzona na potrzeby niniejszej sprawy dokumentacja była nierzetelna.

Analizując tak ustalony stan faktyczny, w świetle poczynionej oceny dowodów, Sąd doszedł do przekonania, że zachowanie oskarżonej K. J., która w dniu 10 listopada 2016 r. w W. przy ul. (...), na terenie sklepu (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Budowlany Sp. z o.o., wprowadzając w błąd do co rzeczywistej wartości zakupionych towarów w ten sposób, że przeklejając metki z czterech koszy plastikowych (...) 321 o wartości 9,99 zł na cztery kosze plastikowe składane 45 l o wartości 37,99, spowodowała straty w wysokości 112 zł na szkodę (...) Budowlany sp. z o.o., co należy uznać za wypadek mniejszej wagi, wypełnia znamiona przestępstwa określonego w art. 286 § 3 k.k.

Przestępstwo oszustwa określone w art. 286 § 1 k.k. jest przestępstwem umyślnym, zaliczonym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Charakterystyczny dla strony podmiotowej tego przestępstwa zamiar bezpośredni powinien obejmować zarówno cel działania sprawcy, jak i sam sposób działania zmierzającego do zrealizowania tego celu. Przypisanie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. wiąże się z wykazaniem, że sprawca obejmował swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim kierunkowym wprowadzenie w błąd innej osoby oraz to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. (postanowienie Sądu Najwyższego z 04.01.2011 r., III KK 181/10, OSNKW 2011/3/27). Istniejące w przedmiotowej sprawie okoliczności potwierdzają, iż oskarżona K. J. działała w celu doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Budowlany sp. z o.o.

Odpowiedzialności karnej za przestępstwo oszustwa podlega ten kto, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania.

Przestępstwo oszustwa określone w art. 286 § 1 k.k. jest przestępstwem umyślnym, zaliczonym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Charakterystyczny dla strony podmiotowej tego przestępstwa zamiar bezpośredni powinien obejmować zarówno cel działania sprawcy, jak i sam sposób działania zmierzającego do zrealizowania tego celu. P. isanie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. wiąże się z wykazaniem, że sprawca obejmował swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim kierunkowym wprowadzenie w błąd innej osoby oraz to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. (postanowienie Sądu Najwyższego z 04.01.2011 r., III KK 181/10, OSNKW 2011/3/27). § 3 tego przepisu penalizuje zachowania stanowiące wypadki mniejszej wagi.

Nie ulega wątpliwości, że w świetle materiału dowodowego zebranego w tej sprawie, fakt popełnienia przestępstwa oszustwa i wina oskarżonej jest bezsporna. Oskarżona przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu, ponadto wszelkie pozostałe dowody, zgromadzone w aktach sprawy, które w swej treści są co do istoty sprawy spójne i jednoznaczne, na takie jej – zawinione - zachowania wskazują.

Realizacja typu czynu zabronionego z art. 286 § 1 k.k. wymaga ustalenia że:

- * doprowadzono inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem,
- * przez wprowadzenie jej w błąd albo wyzyskanie błędu, lub wyzyskanie niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania,
- * a sprawca działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

K. J. działała w zamiarze bezpośrednim - jej działania miały na celu doprowadzenie (...) Budowlany sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Oskarżona – przeklejując kody z tańszych produktów na droższe, wprowadziła w błąd pracowników sklepu co do faktycznej wartości towarów, za które potem zapłaciła w kasie. Ww działała zatem również w celu osiągnięcia korzyści majątkowej –zapłaciła bowiem mniej za zakupiony towar, którego rzeczywista wartość była wyższa. Fakt ujawnienia czynu i zatrzymanie oskarżonej, ale za liniami kas - skutkowało tym, że droższe skrzynki zostały oskarżonej odebrane, zaś przekazano jej skrzynki za które faktycznie zapłaciła tj. skrzynki (...) 321.

Jak się powszechnie przyjmuje, jeżeli rozpoznanie znamion czynu ujawni występowanie istotnych elementów łagodzących, (zarówno przedmiotowych, jak i podmiotowych), mających przewagę nad elementami o pejoratywnym wydźwięku, to wówczas dany czyn zakwalifikować trzeba jako wypadek przestępstwa mniejszej wagi, a nie jako podstawowy typ przestępstwa. Wypadek mniejszej wagi jest to bowiem uprzywilejowana postać czynu o znamionach przestępstwa typu podstawowego, charakteryzująca się przewagą łagodzących elementów przedmiotowo-podmiotowych.

Zgodnie z orzecznictwem, o uznaniu konkretnego czynu zabronionego za wypadek mniejszej wagi decyduje całościowa ocena jego społecznej szkodliwości, jako zmniejszonej do stopnia uzasadniającego wymiar kary według skali zagrożenia ustawowego przewidzianego w przepisie wyodrębniającym wypadek mniejszej wagi, w kategorii przestępstw określonego typu. Na ocenie tej ważą przesłanki dotyczące zarówno przedmiotowej, jak i podmiotowej strony czynu. (vide: postanowienie Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 14 lutego 2013 r., II AKa 299/12, LEX nr 2350659).

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że czyn zarzucony oskarżonej K. J. – istotnie stanowi wypadek mniejszej wagi – jak wskazano w akcie oskarżenia – zważywszy chociażby na wartość szkody zaistniałej przedmiotowym przestępstwem, a zatem uznał, iż oskarżona dopuściła się popełnienia przestępstwa określonego w art. 286§3 kk.

Oskarżona jest osobą dojrzałą, a w czasie czynu była zdolna do rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem. Oskarżona w czasie czynu miała możliwość rozpoznania jego bezprawności oraz możliwość rozpoznania, że nie zachodzi okoliczność wyłączająca bezprawność albo winę.

Czyn, którego dopuściła się oskarżona był zatem bezprawny, karalny, karygodny i zawiniony, co stanowiło podstawę do pociągnięcia jej do odpowiedzialności karnej.

Sąd wnikliwie przeanalizował zarówno elementy przedmiotowe jak i podmiotowe czynu i doszedł jednak do przekonania, że zarówno stopień społecznej szkodliwości czynu jak i stopień winy nie są znaczne, a warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec oskarżonej będzie sprawiedliwym rozstrzygnięciem w realiach tej sprawy.

Zgodnie z art. 66 § 1 k.k. Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karana za przestępstwo

umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Z analizy sprawy wynika, że okoliczności popełnienia przypisanego oskarżonej czynu nie budzą wątpliwości.

Należy pamiętać, że działanie niekaranej dotychczas oskarżonej, chociaż w pełni wypełniającej znamiona przestępstwa – nie cechowało się znacznym nasileniem jej złej woli. Co prawda oskarżona dokonała zarzucanego jej czynu, ale kwota 112,00 zł stanowiąca ewentualną korzyść majątkową i wartość szkody (...) Budowlany sp. z o.o. wskutek przestępczego zachowania oskarżonej jest relatywnie niewielka. Należy też mieć na względzie, że pokrzywdzony odzyskał mienie w postaci droższych skrzynek. Okoliczności te, chociaż nie mogą usprawiedliwiać działań K. J., to muszą mieć wpływ na ocenę stopnia jej winy i społecznej szkodliwości zarzucanego jej czynu. Oczywistym jest, że oskarżona, jako osoba dojrzała i w pełni sprawna intelektualnie, w pełni zdawała sobie sprawę ze swego zachowania. Jednak z uwagi na wskazane wyżej okoliczności należy uznać, że zarówno stopień winy, jak społecznej szkodliwości jego czynu nie są znaczne.

Sąd miał też na uwadze zachowanie oskarżonej po popełnieniu przestępstwa i jej postawę w toku całego postępowania. Oskarżona od początku przyznawała się do popełnienia czynu, współpracowała z organami ścigania, a od momentu popełnienia zarzucanego oskarżonej czynu upłynął już ponad rok czasu w czasie którego nie miała ona już żadnego konfliktu z prawem.

Oskarżona prowadzi ustabilizowany tryb życia, angażuje się społecznie, a zdarzenie objęte tym posterowaniem miało incydentalny charakter. Powyższe okoliczności, w ocenie Sądu wskazują, iż oskarżona zasługuje na danie jej szansy i wysnucie założenia, że będzie ona przestrzegała w dalszym ciągu porządku prawnego i nie popełni już przestępstwa.

Sąd warunkowo umorzył postępowanie wobec oskarżonej orzekając okres 1 roku próby. W ocenie Sądu, okres ten jest wystarczający, by uzmysłwić oskarżonej naganność jej postępowania, oraz pozwoli na zweryfikowanie pozytywnej prognozy kryminologicznej, którą Sąd wysnuł wobec K. J.. Orzeczonego okres próby będzie w ocenie Sądu wystarczający do sprawdzenia, czy oskarżona będzie przestrzegała obowiązującego porządku prawnego oraz zasad współżycia społecznego.

Ponadto, Sąd stosownie do treści art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. i art. 43a § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej K. J. świadczenie pieniężne w kwocie 1000 zł, które w ocenie Sądu będzie realną dolegliwością finansową dla oskarżonej. Nałożenie na oskarżoną obowiązku zapłaty ww. sumy pieniężnej ma wiązać się dla niej z określoną dolegliwością o charakterze ekonomicznym, a tym samym ma stanowić dotkliwość wynikającą z popełnienia przestępstwa. W odczuciu społecznym obowiązek ten ma za zadanie zapobieżeniu odebrania reakcji sądu na zachowanie oskarżonej jako akceptacji jej czynów czy też zapewnienia jej całkowitej bezkarności. Zdaniem sądu wysokość świadczenia jest adekwatna do społecznej szkodliwości czynu oskarżonej oraz do jej możliwości finansowych i zarobkowych.

O kosztach procesu i wydatkach Sąd orzekł w oparciu o powołany w pkt III wyroku przepis art. 624 k.p.k., mając na względzie, że obecnie jest ona osobą bezrobotną i pozostaje na utrzymaniu męża.

Z tych wszystkich względów, Sąd orzekł jak w wyroku.